

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily
írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez
küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak
helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél
30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
sékelt díjak egyezség szerint.

Néhány szó a kincstári erdészeti altisztek egyenru- házatáról.

(folytatás és vége.)

Ismételten hangsúlyozzuk azt, a minek már
czikkünk során ismételten kifejezést adtunk,
hogy az erdészeti altisztektől minden olyan
tendenció, mely akár a sociálismussal, akár
pedig az anarkizmussal kaczerkodik, fölötté
távol áll s nagyon tévedne az, ki nekik akkor,
midőn sorsuk sanyaruságát, egyes sérelmeiket
elősorolják, ilyen eszméket tulajdonitana. Az
erdészeti altisztek elve még mindig ama isteni
igék: „Kérjete és megadatik néktek.”

A mai társadalom egyik főkövetelménye
a benne mozgóktól a tisztességes ruházkodás;

a fényüzést, túlhajtott pompát józan észszel
senkisé megvetelheti más embertársától, lévén
ezek már inkább kinövései a társadalmi
rendnek. Ebből kifolyólag a kincstári erdészeti
altisztek is első sorban és legfőké az óhajt-
ják, hogy adassék meg nekik a mód a tisztes-
séges ruházkodásra.

Nyilvánvaló, hogy ennek a módnak a
megadása két kíváncsom teljesítésében nyil-
vánulhat csak, melyek egyike anyagi, a
másik ellenben eszményi.

A ruházkodás tudvalevőleg még a folyton
szobában ülő, az írás, vagy valami másnak a
mesterségével foglalkozó embereknek is arány-
talanul sokba kerül s így természetes és
nagyon könnyen fölfogható, hogy az olyan

TÁRCZA.

Hős vadász.

Jelige: „Bolondnak bolond a szerencséje.”

Egy pár éve annak, hogy az, a mit most elmon-
dandó vagyok, megtörtént; igaz história, egy csöpp
hazugság nélkül s így lélekfurdalás nélkül mon-
dhatom el.

Egy novemberi napon levelet kaptam egy jegyző
barátoztól, a melynek tartalma a következő volt:

„Barátom László! Embereim két darab medvét
láttak határunkban csatangolni, vasárnap hajást
rendezek, légy szives erre eljönni Andor barátunkkal
egyetemben.”

Természetes, hogy mint aféle telivér vadász mód
nélkül megörültem a meghívásnak és siettem arról
Andor barátomat is értesíteni.

A mi Andor barátunk igen jó, kedélyes, emellett

elegáns föllépésű ember s csak két hibája volt; az
egyik hogy egy kissé hóbortos, a másik pedig, hogy
vadászaton az apróbb vadat bámulatos ügyességgel és
biztossággal lepuskázta, a nagyobb vad láttára azon-
ban elvesztette a fejét s inaitól kitellő gyorsasággal
menekült. Utóbbi daczára tulajdonsága azonban mégis
megigértte, hogy a meghívást elfogadja s így elhatároztuk,
hogy már szombaton indulunk el jegyző barátunkhoz,
hogy így az ut fáradalmait nála kipihenve, reggelre
kelve friss erővel láthassunk hozzá a vadászathoz.

Andor barátom a megbeszélte órában a halál pon-
tosságával jelent meg lakásomon, vállán kitűnő két.
csövű lancasterrel, táskájában jóféle töltényekkel s
tán még jobb papramorgóval.

Sürgetésére én is gyorsan összeszedtem a szük-
ségeseket s miután kocsisunk is megérkezett, egy-egy
korty papramorgó lenyelése után fölkapaszkodtunk a
szánra, mely elé két apró, de tüzes vérű hegyi ló volt
befogva s pillanat mulva már vigan csusztattunk neki
a mintegy négy órai utnak. Az időjárás elég hideg

embernek, ki egész életét járás-kelessel tölti, kinek szinte hozzáférhetlen szirteket, kősziklákat kell megmásznia, ki nap nap után a rengetegek sűrűségeiben bujkál, melyek ágai, tövisei ruháit minden lépésnél tépik, szakgatják, még több ruházatra van szüksége.

A ruhára tehát pénz, sok pénz kell.

Mint említettük volt, az erdészeti altisztekhez hasonlatos más ágazatbeli altisztek valamennyie el ván látva vagy bizonyos évi ruhaátalánnyal, vagy pedig ruházatukat természetben kapják, pedig javadalmazásuk, ettől eltekintve is sokkalta jobb az erdészeti altisztekénél. Ennek ellenében az erdészeti altisztes összes ruházati cikkei abból a szerény fizetésből kénytelen beszerezni, mely kivált az alsóbb rendfokozatuaknál még a megélhetésre sem elegendő. Vegyük csak például a IV. oszt. m. kir. erdőőrt. Ennek évi javadalmazása 240 ft., lakás, 3 hold földiletmény, 24 ürm. tűzifa és megfelelő marhatartás. A lakás és tűzifa olyan jövedelmek, melyek számításba nem jöhetnek, mert hiszen ezekből pénzt csinálni nem lehet; a marhatartás is nagyon kétséges értékű, mert csak kevés altiszt van abban a szerencsés helyzetben, hogy azt kihasználhatná, részben azért, mert a szükséges marhát megszerezni nem bírja saját erejéből, ha pedig ezt adósság csinálással teszi, ugy-

a hasznát ennek kamatai emésztik föl, részben pedig azért, hogy lakhelyén marháinak nem kaphat megfelelő legelőterületet, kárpótlást pedig az eddigi szabályok szerint eme jogának ki nem használásáért nem kap. Marad tehát tiszta s számot tevő jövedelemnek a 240 frt. fizetés, valamint a 3 hold földváltása vagy haszna, első esetben 15, a másodikban leföllebb 30 frt. s így — a jobb esetet számítva — évi 270 frt.

Az erdőőr évi ruhaszükséglete legyszerényebb számítás mellett is átlagban kitesz 70 forintot; számítsunk most ehhez még egy pár családtagot, melyek ruházata ismét annyiba kerül, marad az egész családnak élelmezési szükségleteinek fődözésére 130 forintja, tehát körülbelül napi 30 kr. átlag.

Annak, aki az életet tapasztalásból ismeri, nem kell bővebben magyarázni, hogy ilyen beosztás mellett egy családnak nem csak hogy tisztességesen, de egyáltalán nem lehet megélni, mindaddig tehát, míg az erdészeti altisztek fizetése végre valahára rendezve nem lesz, első és fő követelmény, hogy egyenruha átalanynyal láttassanak el, melynek legalább is akkorának kell lennie, hogy az alkalmazottnak teljes évi ruházkodására elegendő legyen.

A másik és nem kevésbé fontos kíváncsi a mostan egyenruházatnak, mely sem tartósság

volt, de mi ezt nem igen éreztük, mert kívülről jó farkasbőr bundáink, belülről pedig az időközönként szípot szilvórium melegített. Kedélyes beszélgetés közt időnk gyorsan telt s föl sem vettük az út hosszadalmasságát, tátosaink is derekasan teljesítették kötelességüket s a rendes hajtásnál tán valamivel előbb már befordultunk közös barátunk udvarára, ki észrevéve jövetelünket már a tornácra várt feleségével együtt s tárt karokkal fogadott.

Fuvarosunknak megadtuk a további utasításokat s vig kedélyvel vonultunk be a barátságos jegyzői lakba, hol már terített asztal várt reánk. Az utazás és a friss levegő által fokozott étvágygyal ültünk a valóban dús lakomához s a kitűnő bor hatása alatt vig csevegvéssel töltöttük az időt, jó kedvünk azonban tetőfokára hágott, midőn az idegen vendégek érkezését megsejtett négy szál falubeli cigány állított be s ha nem is valami nagy virtuozitással, de annál nagyobb igyekezettel huzta a szebbnél szebb magyar nótákat. Csevegtünk, daloltunk, sőt még barátunk kedves fele-

ségével tánczra is pördültünk. Andor barátunk szilaj jó kedvében vadász kalandjait kezdte mesélni, melyeket — bár tudtuk ugyan, hogy fele sem igaz, — a hívők áhitatosságával hallgattunk. Hogy a tisztelt olvasónak némi fogalma legyen elbeszélő barátom tódítási képességéről, ime elmondok itt egyet, úgy, a mint azt ő akkor nekünk elmesélte.

„Egy ünnepnap délutánján nagyon unatkoztam otthon, fogtam tehát fegyveremet s magamhoz véve „Treff” nevű kitűnő kopómat, elindultam a közel fekvő erdőbe, a mely a tömérdek vadjáról ismeretes. Eleresztve kopómat, az csakhamar csaholni kezdett; a hang irányába pillantok s látom, hogy az erdőszeleli cserjék közt ott bujkál egy rókakölyök; én sem vagyok rest, kapom a puskát, dördül a lövés, a róka pedig ott fekszik végvonaglásban. Fölveszem s teszem a tarisznyába és megyek tovább, befelé az erdőbe. Kutyám folyton hajt, hát egy fordulónál csak látom, hogy egy vadkan iramodik felém. Villan a fegyver s a derék állat ott fetreng előttem vérében. Szép egy példány

sem pedig kölső csin tekintetében a kívá-
nalmaknak meg nem felel, megváltoztatása.
A szabályrendeletben előirt minőségű posztó
ugyanis a gyakorlatban teljesen rosznak bizo-
nyult; ha megveri az eső, ha megsüti a nap, úgy
kivetkőzik eredeti színéből, hogy többé rá sem
lehet ismerni, már pedig ismeretes dolog, hogy
az erdőőr csak ritkán jut ahhoz a szerencséhez,
hogy szolgálatában nap-vagy esőernyő alatt
járhasson. Az anyag tehát egy ujjal és megfele-
lőbbel kicserélendő. Nem szenved kétséget, hogy
ennél egy szakember véleményét kell kikérni
s itt — bizton állíthatjuk — például a Blum
és társa cég szívesen fölajánlaná szolgálatát
a magas ministeriumnak, mert hiába, mi magunk,
laikusok az ilyen dolgokhoz nem igen értünk.

Minden embernek szüksége van arra, hogy
a mindennapi és strapáczióhoz való ruhája mel-
lett még külön ünneplő ruhája is legyen, mely
amattól csinban különbözzék.. Az erdészeti
altiszteknél drákói szigorral tiltják be az
ezüst zsinornak, vagy ezüst jelvénynek a
viselését s rá kényszerítik, hogy az ilyenekkel
diszelve egyéb altisztek mellett a szégyenapadra
üljenek, pedig az ilyen jelvények viselése a
mellett, hog tetszetős és hivatva van viselő-
jének tekintélyét kifelé is növelni, még
takarékosági szempontból is ajánlható, mert
a mennyivel drágább a gyorsan foszló és

színét vesztő ispahan zsinórnál, annyiival, sőt
többszörösen tarósabb annál. Az ilyennek vi-
selését tehát nyilvánvalóan nem tisztán a
híuság, sőt legkevésbé ez, hanem a gyakorlati
haszon teszi kívánatossá.

Ezek a kívánságok, melyek teljesítése nagy-
ban hozzájárulna az erdészeti altisztek meg-
elégedéséhez s ügybuzgalmunk fokozásához,
nem csak hogy valóban szerények, de méltá-
nyosak és igazságosak, szabad legyen tehát
reménylenünk, hogy azt azok, kiket ebben a
tekintetben a döntés megillet, meg fogják
szívelelni s nem zárkoznak el azok teljesíté-
sétől.

Adja Isten, hogy úgy legyen.

Egygyel kevesebb, nyolczzal több.

Lapunk mai számának „Különfélék“ rovatában
egy rövidke közleményre akadunk, mely elmondja
nekünk, hogy Flepsz Frigyes II.-od osztályu m. kir.
erdőőr folyó hó 21-én meghalt

Rövid pár sor, elolvasására sok egy percz és
mégis mennyi sok van ebben az egy pár sorban!

A közönséges szemlélő megérti belőle, hogy ime
meghalt egy ember, kit a halál talán sulyos, kinteljes
nyavalyától szabadított meg, jó lesz neki a sok szen-
vedés után megpihenni közös anyánk, a földnek ölében,
ott, hol többé nem fáj semmi, hova nem hatnak le az

volt, nem akartam ott hagyni, nosza be vele a tarisz-
nyába! Most már gondolkodóba estem, hogy menjek-e
már haza, vagy folytassam a sikeres vadászatot, midőn
gondolataimból nagy csörtetés zaja riaszt föl. Oda
nézek, hát uramfia! alig 30 lépésnyire előttem ott
czammog egy jól megtermett maczkó. Oda gyujtok, a
medve fölordít és bukfenczet hány; még közletről egy
kegyelemlövés és megszabadult földi szenvedéseitől.
Most már csakugyan megelégettem az eredményt s a
medvét tarisznyámba vetve haza ballagtam.“

Mindezeket pedig mint teljes igazságokat a leg-
komolyabb ábrázattal mondta el, mig mindnyájan
szinte lefordultunk székeinkről a nagy nevetéstől.

Ez volt multságunk koronája s miután már na-
gyobb mondást nem remélhattünk s az óra mutatója is
már lefelé kezdett haladni, jó éjt kívánva egymásnak,
kiki pihenőre tért.

Üdítő alvás után pítymallatkor már mindnyájan
talpon voltunk s a jó reggeli után vig kdeélylyel in-
dultunk el házigazdánk vezetése alatt a hely felé, hol

az emberek a két medvét látták. Talán fölösleges is
mondanom, hogy a falu színe-java hozzánk csatlakozott,
kiváncsi lévén az idegfejtő medvevadászatra. A hely-
színére érve, kissé megpihentünk s megbeszéltük a
tennivalókat. A vadászat rendezésével csegélységem
lett megbizva s így minden halogatás nélkül megtettem
intézkedéseimet. Az önkéntes hajtókat elláttam a szük-
séges utbaigaztításokkal s utnak bocsátottam őket,
azután pedig a puskások helyeit jelöltem ki. Andor
barátom erőnek erejével szomszédságomban kívánczolt,
hivatkozva jó barátságunkra, titokban azonban oda
súgta nekem, hogy lehetőleg kevésbé veszélyes helyre
állítsam, olyanra tudniillik, hol a medvék aligha fognak
kitörni. Szívesen teljesítettem kívánságát, mert meg-
vallom, hogy örömmel foglaltam el a jobbik helyet.

Igy mindent szépen elrendezvén megadtam a jelt
a hajtás megkezdésére, mire csakhamar fölhangzott a
hajtók lármája. Figyelemmel kísértem Andor barátom,
a vadászkalandok eme merész mesélőjét s nagy gyö-
nyörűségemre láttam, hogy biz az izeg, mozog, reszket

élet gondjai, viszontagságai, hol örökre bezárul a fül akár a hízélgés, akár a rágalmasz hangjai előtt, hol néma marad az ajk s nem jön rá többé sem a panasz-nak, sem a kérdésnek szava.

Meghalt egy ember! mit tesz az? Talán ugyanabban a perczen született helyette öt-hat más és így nem marad hézag a földön, sőt még megsaporodott az emberiség — bár ne tette volna, úgy is elég sok a kenyérpusztító ebben a drága világban.

Az, hogy a boldogult élte delén, legszebb férfi korában esett áldozatául az emésztő kórnak, vajjon kit indítana meg? Nem divat már ma az érzélgés, elfásult már az emberi szív s az érző húr, mely még meg volt benne. elszáradt, érzéketlenné lett.

Ilyen a világ ma, ilyen az embernek sorsa. Nem örvendünk már az örvendezőkkel s nem sírunk a sírókkal. Arra a kicsiny helyre, hol eddig a szív lakozott, egy darab kő lopódzott s kiszorította érzélgős elődjét; már nem hogy ellenségünket szeretnők, mint a hogy azt az Üdvözítő tanította, nem szeretjük már felebarátunkat sem. Az Istenség visszavonul s elhagyja a tért az arany borju előtt,

Ezekkel a borus gondolatokkal mentem temetésére annak, kit mint hű és buzgó sáfárt becsültem, mint embert tiszteltem, mint hű és jó barátot szerettem, mint példés családapát bámultam.

És mikor megjelentem a gyászháznál, mikor végiglegeltettem könyben uszó szemeimet azokon, kik ott összegyülekeztek, akkor vettem csak észre, hogy sötétebbnek láttam a világot, feketébbnek az ördögöt, mint a milyen valóban. Nem a temetések rendes kíváncsi látogatóit találtam itt, kik csak azért jelennek meg, hogy láttassanak a néptől, hanem igenis láttam

az igaz részvétet, a valódi gyászt sziveikben viselő, nemes érzelmű embereket.

Nem is csoda!

Az immár érzéketlenné vált porhüvely hajléka, az egyszerű koporsó mellett ott áll mély gyászban, a nagy fájdalomtól földre sujtva az immár örökre elhagyott hitvestárs, a bánatos özvegy, bánatában fényesen ragyogó lelki szemeink előtt, mint az ég fényes csillagzata a „fiastyuk“, sűrűn omló könnyeivel valóban olyan ragyagó, mint ama égitest, sőt még egyébben is hozzá hasonlatos. Hét apró csillagocska szorong körülötte, a hétnek szemeiből bőven omló könnyek özönében a fényes napsugár ragyogtatja a szivárványnak hét színét.

Van miben ragyogni a szivárványnak! Nem eső, nem zápor; felhőszakadás az, mely dül és rombol! Igen, dül és rombol a mi sziveinkben s elsöpri azokból az elfásult közönyt s megtölti e helyett az igaz részvét nemes érzelmeivel. Szívünk érzelmei nem férnek meg szűk hajlékukban, hanem áradozva nyomulnak kifelé s vigasztaló szavakat hoznak fájdalomtól remegő ajkainkra.

„Csillapítsd könnyeidet bánatos özvegy! Ne keseregj elhagyottságodért. Kenyérkeresődet siratod? — Miért? Meg van neked a te kenyered holtod napjáig; nem kell szűkölködnöd. Ott van neked a te nyugdíjad, száz pengő forint a neve, rajtad mulik, ha nem bírod elkölteni!“

„És mit akartok ti, a legnagyobbon kivűt hat kicsiny árvák? Miért siránkoztok? Azt az atyai kezét siratjátok talán, a melyik néha-néha csintalanságtokat megfenyítette? Vagy talán azt hiszitek, hogy eddigi gondviselőtök halálával elpusztultok? Sirjatok csak sirjatok! Az a tizennyolcz forint nevelési járulék elég

mint a nyárfa levele és semmire sincs olyan nagy hajlandósága, mint a vitéz megfutamodásra.

A hajtás eközben mind jobban közeledett s a szál-erdőben csakhamar megpillantottam a két medvét is, melyek — csodák csodája! — nem csekély bosszúságomra egyenesen Andor barátom állása felé igyekeztek. Feszült kíváncsisággal vártam a történendőket. Kínos néhány perc telt el ilyen módon. No most! most! . .

Bumm! Bumm! dördült el gyors egymásutánban Andor barátom két lövése, melyek után nyomban állásához futottam, hol nagy meglepetés várt rám. Ott találtam a két medvét egymás mellett élettetelenül elterülve, pár lépésre tőlük pedig Andor barátunk feküdt önkívületi állapotban. Nyomban hozzá fogtunk fölélesztéséhez, a mi hosszas hóval való dörzsölés után sikerült is.

Kérdezősködésünkre annyit mondott, hogy mikor a két medve közvetlen közelébe ért, szinte öntudatlanul sütötte rájuk puskájának mindkét csövét s ekkor a fegyvert eldobva meg akart futamodni, azonban

lábai mehtagadták a szolgálatot s ő kétségbesésében, lelkét Istennek ajánlva öntudatlanul összeesett s nem tudja, hogy azután mi történt vele. Siettünk elmondani neki az öröndetes hirt, hogy mindkét medvét szerencsésen lelőtte s jegyző barátunk még gonosz célzattal megjegyezte, hogy bátran teheti már most a tarisznyába.

A sikeres vadászat után jó kedvben ballagtunk a jegyző lakására s nagyokat ittunk szerencsés társunk egészségére, ez azonban akkor nyíltan bevallotta, hogy ez volt első és utolsó medvevadászata.

Vissóí.

ADOMÁK.

Vendég. Ki ebben a vendéglőben az úr?

Vendéglős: Most kérem alásan én, mert a feleségem három hét előtt meghalt.

lesz talán zsebkendőkre, melyekkel omló könnyeiteket főlészáríthatjátok!”

Igy zengi ajkunk a vigasztalás szavát, de ez csak pusztá szó, melyet mikor kimondunk, összeszorul szívünk, elakad lélekzetünk.

Elgondolni is rettenetes! Egy gyámoltalan, támasz nélkül való özvegy hét árvával, melyek legkisebbje még alig bir a maga lábán járni! Egymás mellé állítva úgy néznek ki, mint az orgona sipjai. Bizony fájdalmas, szívet megremegető hang az, a melyet nekünk ez a kisdud orgona muzsikál.

Vajjon igazán anynyira elhagyott ez a szerencsétlen özvegy és az ő hét kicsiny árvája? Nem, és százszor nem!

Ott fönt a magasban, az azúrkék égben lebeg fölötté boldogult férjének lelke s kéri övéi számára Istennek nagy kegyelmét és nem hiába kéri.

Csöndes az égi szózat, nem sérti a fület, de behatol a mi szíveinkbe s nemes érzelmeket ébreszt azokban. Élénk vágy fog el, segíteni az elhagyott árvákon, enyhíteni azok keserves sorsán.

Az adománygyűjtést szabályozó rendelet azt oly nehézkesé, hosszadalmassá teszi, annyi minden ceremóniával van összekötve, hogy attól lassan mindenki visszariad, egyeseknek nem tiltja azonban sem törvény, sem rendelet, hogy részvétükkel letöröljék az özvegyek és árvák könnyeit, hogy filléreikkel enyhíthessenek azok nyomorán.

Biztosan többen lesznek ezernél azok, kik eme sorainkat elolvassák s közlik azokat másik ezer barátjukkal, bajtársukkal s ennyi szívben fog kigyulni a részvét nemes lángja. Itt a szép alkalom, hogy részvétünk ne csak szavakban, hanem tettekben is nyilvánuljon!

Siessen mindenki segítő kezét nyújtani a bánatos özvegynek, ki maga is roskadozik az őtet ért sulyos csapás alatt s mégis még nálánál is gyámoltalanabb hét roskadozót kell támogatnia. Hiszen az ilyen gyöngé támasz segítség nélkül nem tarthatja meg a rája sulyosodó terhet. Emlékezzünk meg arról, hogy a legcsekélyebb adományunk is sok-sok könnyet képes letörölni a kisirt szemekről, sok keserű sohaját elfojtani a földult keblüknek! Vajjon ezt tudva van-e valaki, ki nem szívesen vonna meg a saját szájától egy falatot, hogy azzal másnak szükségét enyhítse?

Egy családfőntartóval kevesebb, nyolcz elhagyattal több! Ne hagyjuk el őket, mi, kiket az Isten érző szívvel, hosszab élettel megáldott!

Aki nemes keresztény cselekedetet akar elkövetni, keresse föl vigasztaló szavával, s bár szerény, de tiszta szívből nyújtott adományával azokat, kik mindkettőre anynyira ra vannak szorulva s az, ki azt mondta a kisdudnak: „valamit pedig cselekedendtek egygyel ezek közül, azt én vélem cselekeditek”, föl fogja nekik róni nemes érzelmeiket az érdemek táblájára.

Mutassuk meg a világnak, hogy bár minket mindenki elhagyjon, mi magunk el nem hagyjuk egymást!

LEVELEZÉS.

Ujbányán 1898. április 13.

Tekintetes Szerkesztő úr!

Az „Erdészeti Ujság” 18-ik számában Gyurász István szaktársunk tollából kiindult levelet olvastam, melyben becses lapunk és a röpiratra vonatkozó gyér-előfizetésnek okait tárja elénk; nem akarom mélyen tisztelt ismeretlen kollégámat talán megsérteni, csak azt vagyok bátor, mint lapunk újoncz előfizetője megjegyezni, hogy nézetem szerint egészen másban rejlik annak oka, hogy kedves lapunk valamint, a röpiratnak oly csekély számú előfizetője van még mindig.

A fent említett kolléga úr ugyanis 1-ör az erdészeti altisztek rossz fizetését, 2-or az ennél a testületnél még mindig hiányzó kvalifikációt tárja fel elénk okul; az elsőnek legyőzésére megjegyzi, hogy ne igyunk snapszot. Ugy látszik, hogy a kolléga úrnak jó borokkal felszerelt tágas pinczéje van, az enyimben már alig burgonyát lehet találni; én igazat mondva naponta reggelenként, iszom 5 krért a roszabibból, de az nem öli a testemet, annál kevésbé a lelkemet, és hogy becses lapunknak már előbből nem voltam előfizetője, nem azért nem lehettem, hogy az 5 krajczárokat félre nem raktam. —

De úgy nekem, mint vidékünkön többi kollégáimnak is ilyen kifejezések vették el kedvünket attól, mint Gyurász úr a fent említett levelében használt, hogy csakis a m. kir. kincstári az alapítványok és az Esztergomi érseki uradalmaknál vannak kvalifikált erdővédek; — ilyen formán szokta mondani nekünk szemünkbe a — Garam révi erdőgondnokságnál alkalmazva volt m. kir. erdővéd — jelenleg ugyan annál a gondnokságnál faraktár-őr Benkovics Pál is, hogy t. i. „csak — városi erdővédek vagytok,” tehát ő állásánál fogva, nézete és ferde felfogása szerint legalább 20—30 czentiméterrel magasabbnak hitte magát, mint más akármelyik erdővéd, pedig (horká jehó brindza) már bocsássanak meg összes szaktárs urak, ha valakinek kvalifikációja van, szerintem elképzelhetlen dolog, hogy az erdővédi állásra reflektáljon; igen, a szaknál szükséges és törvényszerinti megkívánt képzettség kell hogy meglegyen; — de „halt!” hogyis tudok soraimmal eddig jönni, még végre tyúkszemem találok érinteni, pedig korántsem akarom azt tenni.

Nézetem szerint becses lapunk és a röpirat felkarolásához a fő kellék az volna, hogy ha kivétel nélkül mi összes altisztek össze tartanánk és egy szívvel lélekkel és mindnyájan vállvetve szellemileg és anyagilag támogatnánk becses lapunkat és a röpiratot, melyek hivatása emelni az erdészeti alaltisztek nyomorban tengődő ésdekeit és támogatassunk azoknak fáradhatlan szerkesztőjét.

Kívánom a jó Istentől, hogy alapos gyökeret verjen köztünk az összetartás és hogy lennénk egy szívvvel, egy akaratallal mindnyájan, akkor volna csak remény sorsunk javulásához.

Duba Sándor
városi erdővéd.

Levelező úr téved annyiból, hogy Gyurász tisztelt szaktársunk nem inputálta a kvalifikációt kizárólag a kincstári stb. uradalmaknál alkalmazott altiszteknek de igenis csodálkozását fejezte ki azon, hogy ezek közül — bár sok köztük a kvalifikált, hogy úgy mondjuk magasabb műveltséggel rendelkező, olyan kevés támogatja lapunkat szellemileg. Egyébként levelező urral mindenben egyetértünk s kifejtett gondolataival legközelebb bővebben fogunk foglalkozni.

A szerkesztő.

Pusztá-Kozmadombja 1898 április 16.

Tekintetes szerkesztő ur!

Egy különös vadászati eseményről van szerencsém értesíteni, melynek egy részlete valóban mulatságos lenne, ha nem volna egyuttal elszomorító példája annak, hogy milyen gyakorlatlan és minden szakértelmet nélkülöző emberek vannak még sok helyütt alkalmazva mint erdőőrök. Egy környékbeli urnak ugyanis a husvéti ünnepekhez őzbakra volt szüksége s hogy ezt megszerezze, két más uri ember és több erdőőr társaságában kirándult az erdőre. A szerencse kedvezett nekik, mert az egyik ur csakhamar leterítette a puska csőve elé került bakot.

Az urak nagy gyönyörűséggel szemlélték a hatos kereszties szép állatot s egyben örültek, hogy olyan kevés fáradsággal jutottak hozzá s meghagyták az egyik erdőőrnek, hogy zsigerelje ki a bakot, ez azonban szabadkozott hogy nem ért ahoz. Az uri ember nyilván abban a véleményben, hogy ezt csak nemakarából mondja, újból kiadta a parancsot, meghagyván egyuttal, hogy az agancsokat is a koponyával együtt szabályszerűen vágja le. A szegény erdőőr ugyan egyikhez úgy nem értett, mint a másikhoz, de látva a kényszerhelyzetet, még is hozzálátott a műtéthez. Az agancsokat addig próbálgatta leverni, míg csakugyan szerencsésen eltörte az egyik ágát a koszoru fölött. Hogy a bajt elpalástolja, titokban tojásfehérrével ragasztotta vissza a letört ágat, de bizony a csel nem sikerült neki, mert az az első hozzányúlásnál újra levált. —

Ime így van az, ha az urak kocsisokat és béresgazdákat s több eféle embereket alkalmaznak erdőőröknek, kik bár hébe-korba le is teszik a szakvizsgát, mindig az igazi szakértelem híjával maradnak.

Tisztelettel igaz hive

Harangozó József
uradalmi erdőőr.

Különfélék.

Halálozás. Flepsz Frigyes II-od osztályu m. kir. erdőőr a szászsebesi m. kir. erdőhivatalnál életének 40-ik évében hosszas és kínos szenvedés után folyó hó 21.-én elhunyt. 23.-án helyeztük örök nyugalma helyére a szászsebesi sírkertbe. Az erdőhivatal központi személyzete szép koszorut helyezett korán elhunyt szeretett bajtársa ravatalára. A boldogultat özvegye és hét apró árva siratja. Adjon Isten az elhunytaknak csöndes pihenést, az elhagyottaknak pedig vigasztalást!

Hova pályázzunk? Az „Erdészeti Lapok“ április havi füzeté a következő pályázati hirdetményeket hozza:

1. 32/1898 sz. — Esztergom vármegye törvényhatósága területén levő, az erdőtörvény 17-ik §-a alá tartozó kisebb erdőbirtokokhoz ellenőrködő erdőőri állomásra ezennel pályázat nyitattik.

Ezen állomással egybekötött évi javadalmazás 400 frt készpénzfizetés és 25 frt utazási átalány.

Pályázni szándékozók felhivatnak, miszerint a törvénytábla minősítést, eddigi szolgálatot, erős és ép testalkatot, különösen jó látó, halló és beszélő képességüket orvosi bizonyítvánnyal, valamint életkoruk és illetőségükről tanuskodó anyakönyvi kivonatot, továbbá a hivatalos magyar nyelvnek szóban és írásban való tökéletes birását igazoló okmányokkal felszerelt kérvényeiket legkésőbb folyó évi május hó 15-ig Esztergom vármegye közigazgatási erdészeti bizottsághoz nyujtsák be.

Esztergom, 1898. április hó 1.-én.

Nozdoviczky Miklós, erdőmester.

2. 350/1898 sz. — A nagym. vallás- és közoktatásügyi m. kir. ministerium folyó évi 11510. számú magas rendelete folytán alulirott erdőgondnokságnál egy IV. osztályu erdőőri állomásra (Pusztá Menyéken) ezennel pályázat hirdettetik.

Járandóság: 240 frt évi fizetés, természetbeni lakás, két kat. hold földjárandóság és 18 ürkbm. első osztályu kemény dorong tűzifa.

Pályázni óhajtok felhivatnak, hogy az erdőtörvény 37.§-ában előirt minősítést, ép és erős testalkatukat, különösen jó látó-, halló- és beszélőképességüket megyei főorvos által kiállított bizonyítvánnyal, valamint a hivatalos magyar nyelv tökéletes birását igazoló okmányokkal felszerelt és sajátkezüleg irt kérvényüket 1898. évi május 31-ig alulirott erdőgondnoksághoz nyujtsák be.

Kelt Zala-Erdődön, 1898. márcz. 31.

M. kir. közalap. erdőgondnokság.

3. 1517/1898. sz. — Négyszázhusz (420) forint évi bér és állományszerű egyébilletményekkel rendszerezett II. osztályu famesteri állomásra pályázat nyitattik. Ezen állomást elnyerni kívánók felhivatnak ép, erős

testalkatukat, különösen jó látó, halló és beszélő képességüket kincstári erdészeti orvos, megyei főorvos vagy honvéd törzsorvos által kiállított bizonyítvánnyal, életkorukat és illetőségüket anyakönyvi kivonattal, továbbá a hivatalos magyar nyelnek szóban és írásban való tökéletes birását, valamint a vízi- ut- és polgári építkezésekben, illetve az ezekre vonatkozó tervek és költségvetések szerkesztésében való jártasságukat és az építkezéseknek a megállapított tervek és költségvetések szerinti vezetésére való képességüket is igazoló okmányokkal felszerelt kérvényeiket 1898. évi május hó 7-ig az alólírt erdőhivatalnál, még pedig az államszolgálatban lévők felettes hatóságuk, magánosok pedig az illetékes közigazgatási hatóságok útján benyújtani.

Zsarnóczán, 1898. évi április hó 4-én.

M. kir. erdőhivatal.

A ki nem fért a bőrébe. Ritkaságszámba menő eset az nálunk, a melyről szigetvári levelezőnk értesít. Az eset a következő: a baranyavármegyei Botyka községbe valami komédiás trupp állított be a vendéglőbe s a falu apraja — nagyja sietett megbámulni a velők hozott egy elefántot és két tevét, melyeket az udvaron etettek. A kíváncsiak között volt egy nyugalmazott vasuti őr is, ki nem elégedett meg a nálunk rikaságszámba menő állatoknak távolról való szemlélésével, hanem oda lépett az elefánthoz s megkínálta azt egy darab poprikás zömlével. Ugy látszik, hogy az állatóriás nem a szegedi tanyákon növekedett s a szokatlan csipős eledelre annyira földühödött, hogy a tréfás vendéglátót ormányával derékon kapva földhöz vágta s óriás lábával és teste egész súlyával ránehezedett, minek az lett a szomorú következménye, hogy a szerencsétlen ember mielőtt segítségére mehettek volna, azonnal szörnyet halt.

Halálos öntözés. Szuha hevesmegyei községben gyászos vége lett a husvéti öntözésnek. A falusi legények ősi szokás szerint most is a kuthoz cibálták a lányokat s ott vederrel öntötték le őket. Kolcz Terka, a falu egyik legszemrevalóbb leánya, borig ázva menekült a locsolók elül. Hideg szél fujt, s mire a leány hazaért, halálosan meghűtötte magát. Még aznap ágyba került és két nap mulva meghalt. Temetésén ott volt az egész falu és a legények hatalmasan összeverekedtek, mert mindegyik a másikra akarta fogni, hogy ő a leány halálának az oka.

Fölösleges a gyomrunk. Milyen föltűnést keltett az idén, a mikor egy híres sebész kivágott egy darabot egy rákos beteg gyomrából. Manapság aztán azt is megtette immár Schlatter züriki sebész, hogy egy 56 éves asszonynak az egész elrákosodott gyomrát kivágta s a gyomor felső száját a vékony bélhez varrta. Ez a dolog annál merészebb volt, hogy még az epés belet is ki kellett rekeszteni az eledelék utjából, a melyek most a nyeldekőlőből egyenesen a vékonybélbe jutnak. A beteg

meggyógyult s már a huszadik naptól fogva rágós táplálékot is eszik, sőt két hónap alatt négy kilóval gyarapodott. Az emésztő vizsgálatok szerint a fehérjét is majdnem rendesen megemésztí, a béltartalom bomlása sem mutatkozik. Néhány ízben hányt is a beteg, habár gyomra nincs. Eddigi ismereteink szerint igazán csodálatos, hogy gyomratlan ember is tud jól emésztetni, ellehet az ember a gyomra nélkül is. Persze e vakmerőnek látszó operálás arra támaszkodhatott, hogy már előbb állatokon sikerült a gyomor kivágása.

A parduc karmai közt. Különös szerencsétlenség érte Vampetics Ferencz városligeti vendéglőst, Ebéd után az állarkertben sétált s gyönyörködve nézegette a karcsu párducokat, a melyek közül egyik a rácshoz támaszkodott. Vampetics odament hozzá és simogatni kezdte. A fenevad égy darabig csak türte a barátkozást, de aztán hirtelen kidugta lábát a ketrecből s karmait a vendéglős kezébe mélyesztette, majd fogával marcangolta. A szolgálak nagynehezen megszabadították Vampeticset, a ki sokáig megsínyli ezt a kis közeledést az egzotikus világgrészekhez.

Vesztett eb garázdálkodása. Békés-Csabán egy veszett eb garázdálkodása tartja izgalomban a kedélyeket. A dühös állat megmarta Csóczi Mihály tanítót, ki rögtön a Paster-intézetbe Budapestre utazott.

Szerkesztői üzenetek.

Tóth Joachim urnak. Ruzsáczka. A lappéldányok bekötését készséggel elvállaljuk. A saját évfolyamaink bekötése egyenkint 80 krt. — 1 frt-ba került csinos zöldborítékos kemény táblába. — A „Röpirat” előfizetési díját rendeltetési helyére juttattuk.

Tilalmozónak. Winkler Gusztáv helybeli tilalmitábla készítő a tilalmi táblák 100 darabját 20 frtéért készítette az itteni m. kir. erdőhivatalnak. Ugyanennyiért szállit ebben az árban ilyen mennyiséget s ebbe már a csomagolás és postai vagy vasuti szállitás díja is be van tudva.

R. G urnak. Nógrád-Kallón. Sorsjegyeiről — sajnos — nem értesíthetjük, mert magunknak is valamely fővárosi bankházhöz kellene fordulnunk. Legezélszerűbb meg hozatni a „Sorsolási Közlöny” ezimű lapot, melynek előfizetési ára talán csak egy frt. — Románia erdészeti viszonyairól majd legközelebb értesítjük, mikor a szükséges információkat megszereztük.

Ajánlkozás.

Egy 36 éves erdőőr, ki 12 éves kora óta bánik fegyverrel s kitűnő lövő, ugyszintén a kutyaaidomításnál bámulatos sikereket ért el, 16 évig vadász volt, 4 év óta pedig erdőőri szolgálatban van és október havában az erdőőri szakvizsgát letenni fogja, pályázik egy erdőőri állásra vagy pedig ajánlkozik udvari vadásznak is. Szíves megkeresések Schneller Lipót uradalmi erdőőr Kis-Gyánth u. p. Pinczehely intézendők. 4—5

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŐ ÓRAÜZLETE.

Alapítva 1847.

Brausweller János
Szege

ÓRAK, EKSZEREK 10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve, javítások pontosan eszközölhetők.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk urolag megbízott

a nagytekintetű erdétisztek és az erdészeti altisztek egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHAK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földmivelés m. kir. Ministerium szállító.

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.